

Sagsøgerens påstande

- Annullation af den anfægtede beslutning fra Kommissionen af 27. oktober 2010 om statsstøtte C 14/09 (ex NN 17/09) fra Ungarn til Péti Nitrogénművek Zrt. (meddelt under nummer K(2010) 7274, og
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sine egne omkostninger samt de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig seks anbringender.

- 1) Første anbringende:
 - Kommissionens manglende anvendelse af markedstransaktionsprincippet.
- 2) Andet anbringende:
 - Den anfægtede beslutning blev udstedt i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 3) Tredje anbringende:
 - Den anfægtede beslutning blev udstedt i strid med artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og med artikel 296 TEUF.
- 4) Fjerde anbringende:
 - Den anfægtede beslutning blev udstedt i strid med artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 5) Femte anbringende:
 - Den anfægtede beslutning blev udstedt i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 6) Sjette anbringende (subsidiært i forhold til det første og andet anbringende):
 - Den anfægtede beslutning blev udstedt i strid med artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.

Sag anlagt den 22. juli 2011 — Deutsche Post mod Kommissionen

(Sag T-388/11)

(2011/C 282/66)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Post AG (Bonn, Tyskland) (ved advokaterne J. Sedemund, T. Lübbig og M. Klasse)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 10. maj 2011 i sag om statsstøtte C 36/2007 — Tyskland, statsstøtte til Deutsche Post AG (K(2011) 3081 endelig) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 3081 endelig af 10. maj 2011 i sag om statsstøtte C 36/2007 — Tyskland, statsstøtte til Deutsche Post AG, hvori Kommissionen har besluttet at udvide undersøgelsen i førnævnte sag i henhold til proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF. Udvidelsen vedrører den statslige finansiering af pensioner til tjenestemænd, der før etableringen af sagsøgeren var ansat af Deutsche Bundespost, og som allerede var genstand for Kommissionens afgørelse af 12. september 2007 om at indlede en procedure i denne sag.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført seks anbringender.

- 1) Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — åbenbart fejlagtig kvalificering som støtte

Kommissionens åbenlyse bedømmelsesfejl består i, at Kommissionen ikke har anvendt *Combus*-dommen (dom af 16.3.2004, sag T-157/01, *Danske Busvognmænd mod Kommissionen*, Sml. II, s. 917) på denne sag. I henhold til denne dom udgør foranstaltninger, som fritager tidligere statsvirksomheder fra pensionsbyrder, som går ud over det, som normalt bæres af private virksomheder, ikke støtte. Anvendt i forhold til den foreliggende sag betyder dette nødvendigvis, at den statslige finansiering af pensionsforpligtelser ikke udgør støtte.
- 2) Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 1, litra b), i forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾, artikel 107 TEUF, artikel 108 TEUF — åbenlys bedømmelsesfejl ved kategoriseringen som »ny« støtte

Kommissionens åbenlyse bedømmelsesfejl består i, at Kommissionen har set bort fra, at der ved statslig hæftelse for pensionsforpligtelser — i det omfang, der overhovedet foreligger støtte — kun kan være tale om bestående støtte. Statens fortsatte hæftelse for pensionsforpligtelserne følger af den tyske forfatning, og den bestod derfor allerede ved traktaternes ikrafttræden og har efterfølgende ikke undergået nogen væsentlige ændringer. Kommission er desuden bundet af erklæringen i sag T-266/02, *Deutsche Post mod Kommissionen*, hvorefter den allerede i sin beslutning af 19. juni 2002 har afgjort, at pensionsordningen ikke udgjorde en støtteretlig »fordel«, hvilket svarer til en støtteretlig negativitetstest.

- 3) Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — åbenbar fejlagtig metode til beregning af den påståede støtte

Sagsøgeren har for så vidt gjort gældende, at Kommissionen ikke har gennemført den, efter Kommissionens eget udsagn, nødvendige salderingsopgørelse af de sociale ydelser, som sagsøgeren faktisk har betalt for tjenestemændene, med fradrag af angivelige »tillæg« for konkurrenceatypiske sociale bidrag i de for de regulerede produkter godkendte vederlag og de sociale bidrag, som private konkurrenter under normale markedsbetingelser bærer. Kommissionens beregningsmetode udelukker dermed på utiladelig vis fuldstændig størrelsen af de sociale ydelser, som sagsøgeren faktisk har betalt for tjenestemænd, med det resultat at det er uden betydning for den af Kommissionen beregnede størrelse af den angivelige støtte, om og i hvilket omfang sagsøgeren har afholdt sociale ydelser. Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at de angivelige »tillæg« til vederlagene ikke kan dokumenteres, og under alle omstændigheder kan de konkurrenceatypiske sociale udgifter ikke faktisk dækkes af resultaterne.

- 4) Fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — åbenbar fejlagtig kvalificering af den påståede »krydssubsidiering« af det ikke-regulerede område gennem det regulerede område som støtte

Sagsøgeren gør hertil især gældende, at Kommissionen har undladt den påbudte overkompensationsopgørelse og ikke har efterprøvet, om den statslige kompensationsydelse overhovedet havde overskredet det tilladte beløb for kompensation.

- 5) Femte anbringende om tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF — åbenbar fejl ved fastsættelsen af »benchmark« for sociale ydelser, der er sædvanlige for konkurrencen

Sagsøgeren gør hertil især gældende, at Kommissionen ved beregningen af private arbejdsgivers sociale bidrag, der sædvanligvis er af betydning for deres konkurrencesituation, har inddraget arbejdstagerbidrag, selv om disse kommer fra arbejdstagernes formue, og ikke kan tilregnes de sociale bidrag, som arbejdsgiver skal bære, ligesom Kommissionen fastsætter et »benchmark« i forhold til det (forhøjede) tjenestemandslønniveau i stedet for private virksomheders sædvanlige konkurrencebetingede lønniveau. Ved den nødvendige rettelser af begge fejl ville den påståede statsstøtte bortfalde fuldstændigt.

- 6) Sjette anbringende om tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF — begrundelsesmangel

Endelig er den anfægtede afgørelse ikke tilstrækkeligt begrundet.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93, EFT L 83, s. 1.

Sag anlagt den 18. juli 2011 — Guccio Gucci mod KHIM — Chang Qing Qing (GUDDY)

(Sag T-389/11)

(2011/C 282/67)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Guccio Gucci SpA (Firenze, Italien) (ved advokat F. Jacobacci)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Chang Qing Qing (Firenze, Italien)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 14. april 2011 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 143/2010-1) annulleres, for så vidt som den forkastede indsigelsen for de øvrige varer i klasse 9 og 14.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Chang Qing Qing

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmerkete »GUDDY«, for visse varer i klasse 9, 14, 18 og 25 — EF-varemærkeansøgning nr. 6799531

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Guccio Gucci SpA

Det påberåbte varemærke eller tegn: EF-varemærkerregistrering nr. 121988 af ordmerkete »GUCCI«, for varer i klasse 9, 14, 18 og 25

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen forkastet

Appelkammerets afgørelse: Delvis ophævelse af indsigelsesafdelingens afgørelse og delvist afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning nr. 207/2009, idet appelkammeret ikke (i) foretog en nøjagtig undersøgelse af de dokumenter, der var indgivet, med henblik på at nå til den rigtige konklusion vedrørende den højere grad af særpræg ved varemærket »GUCCI« og vedrørende den fonetiske sammenligning mellem varemærkerne, samt efterfølgende (ii) foretog en fejlagtig fortolkning og anvendelse artikel 8, stk. 1, litra b), i EF-varemærkeforordningen.